

“मीठे बच्चे- विनाशभन्दा पहिले सबैलाई बाबाको परिचय दिनु छ, धारणा गरेर अरूलाई सम्झाऊ तब उच्च पद मिल्नेछ ।”

प्रश्न:- राजयोगी विद्यार्थीलाई बाबाको निर्देशन (डाइरेक्सन) के छ ?

उत्तर:- तिमीलाई निर्देशन (डाइरेक्सन) छ- एक बाबाको बनेर फेरि अरूसँग दिल लगाउनु छैन । प्रतिज्ञा गरेर फेरि पतित बन्नु छैन । तिमी यस्तो सम्पूर्ण पावन बन जसले गर्दा बाबा र टिचरको याद निरन्तर बनिरहोस् । एक बाबालाई नै प्यार गर, उहाँलाई नै याद गर्थौ भने तिमीलाई धेरै तागत मिलिरहन्छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । जब यो शरीर हुन्छ तब नै सम्झाउनुहुन्छ । सम्मुखमा नै सम्झाउनुपर्ने हुन्छ । जे सम्मुखमा सम्झाइन्छ त्यो फेरि लेखेर सबैको पासमा जान्छ । तिमी यहाँ आउँछौ सम्मुख सुन्नको लागि । बेहदका बाबाले आत्माहरूलाई सुनाउनुहुन्छ । आत्माले नै सुन्छ । सबै कुरा यस शरीरद्वारा आत्माले नै गर्छ । त्यसैले सबैभन्दा पहिले आफूलाई आत्मा अवश्य सम्झनु छ । गायन पनि छ- *आत्मा-परमात्मा अलग रहे बहुकाल...* । सबैभन्दा पहिले बाबासँग बिछोडिएर पार्ट बजाउन को आउँछन् ? तिमीसँग सोध्नुहुन्छ- तिमी बाबाबाट कति समय अलग रह्यौ ? तिमी भन्दछौ- ५ हजार वर्ष । पूरा हिसाब छ नि । यो त तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- कसरी नम्बरवार आउँछन् । बाबा जो माथि हुनुहुन्थ्यो उहाँ पनि अहिले तल आउनुभएको छ, तिमीहरू सबैको ब्याट्री चार्ज गर्न । अब बाबालाई याद गर्नु छ । अहिले त बाबा सम्मुख हुनुहुन्छ नि । भक्तिमार्गमा त बाबाको कर्तव्यको बारेमा थाहा छैन । नाम, रूप, देश, काललाई जान्दैन-जान्दैनन् । तिमीलाई त नाम, रूप, देश, काल सबै थाहा छ । तिमी जान्दछौ- बाबाले यस रथद्वारा हामीलाई सबै रहस्य सम्झाउनुहुन्छ । रचयिता र रचनाको आदि, मध्य, अन्तको रहस्य सम्झाउनुभएको छ । यो कति सूक्ष्म छ । यस मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको बीजरूप बाबा नै हुनुहुन्छ । उहाँ यहाँ अवश्य आउनुहुन्छ । नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्ने काम उहाँको नै हो । यस्तो होइन, माथि बसेर नै स्थापना गर्नुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबाले यस तनद्वारा हामीलाई सम्मुख सम्झाइरहनुभएको छ । यो पनि बाबाको प्यार हो नि । अरू कसैलाई पनि उहाँको जीवनीका बारेमा थाहा छैन । गीता हो आदि सनातन देवी-देवता धर्मको शास्त्र । यो पनि तिमी जान्दछौ- यस ज्ञानपछि हुनेछ विनाश । विनाश अवश्य हुनु छ । अरू जति पनि धर्म स्थापक आउँछन् उनीहरू आउँदा विनाश हुँदैन । विनाशको समय नै यही हो, त्यसैले तिमीलाई जुन ज्ञान मिल्छ त्यो फेरि समाप्त हुन्छ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यी सबै कुराहरू छन् । तिमीले रचयिता र रचनालाई जानिसक्यौ । हुन् दुवै अनादि जुन चल्दै आउँछ । बाबाको पार्ट नै छ संगममा आउने । भक्ति आधाकल्प चल्छ, ज्ञान चल्दैन । ज्ञानको वर्सा आधाकल्पको लागि मिल्छ । ज्ञान त एकै पटक केवल संगममा मिल्छ । यो क्लास तिम्रो एकै पटक चल्छ । यी कुराहरूलाई राम्रोसँग बुझेर फेरि अरूलाई बुझाउनु पनि छ । पदको सारा कुरा सेवामा आधारित छ । तिमी जान्दछौ- पुरुषार्थ गरेर अब नयाँ दुनियाँमा जानु छ । धारणा गरेर अरूलाई सम्झाउनु छ- यसमा नै तिम्रो पद छ । विनाश हुनुभन्दा पहिले सबैलाई बाबाको परिचय दिनु छ अनि रचनाको आदि, मध्य, अन्तको परिचय दिनु छ । तिमीले पनि जन्म-जन्मान्तरको पाप काट्नको लागि बाबालाई याद गर्छौ । जबसम्म बाबाले पढाइरहनुहुन्छ, याद अवश्य गर्नु छ । पढाउनेसँग योग त रहन्छ नि । टिचरले पढाउँछन् भने उनीसँग योग रहन्छ । योग विना कसरी पढ्नेछौ ? योग अर्थात् पढाउनेवालाको याद । उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । तीनवटै रूपमा पूरा याद गर्नुपर्छ । उहाँ सतगुरु तिमीलाई एकैचोटि मिल्नुहुन्छ । ज्ञानबाट सद्गति मिल्यो, पुग्यो । फेरि गुरुको रसम-रिवाज नै खतम । बाबा, टिचरको रसम चल्छ, गुरुको रसम खतम हुन्छ । सद्गति मिल्यो नि । निर्वाणधाममा तिमी यथार्थमा जान्छौ फेरि आफ्नो समयमा पार्ट बजाउन आउनेछौ । मुक्ति-जीवनमुक्ति दुवै तिमीलाई मिल्छ । मुक्ति पनि अवश्य मिल्छ । थोरै समयको लागि घरमा गएर रहनेछौ । यहाँ त शरीरद्वारा पार्ट खेल्नुपर्छ । पछि गएर सबै पार्टधारी आउनेछन् । नाटक जब पूरा हुन्छ, सबै पात्रहरू स्टेजमा आउँछन् । अहिले पनि सबै पात्रहरू स्टेजमा आएर जमा भएका छन् । कति भीडभाड छ । सत्ययुग आदिमा यति भीड थिएन । अहिले त कति अशान्ति छ । त्यसैले अब जसरी बाबालाई सृष्टि चक्रको ज्ञान छ, बच्चाहरूलाई पनि ज्ञान छ । बीजको ज्ञान छ नि- मेरो वृक्ष कसरी वृद्धि भएर फेरि खतम हुन्छ । अहिले तिमी बसेका छौ- नयाँ दुनियाँको कलमी लगाउन अथवा आदि सनातन देवी-देवताको कलमी लगाउन । तिमीलाई थाहा छ- यी लक्ष्मी-नारायणले कसरी राज्य पाए ? तिमी जान्दछौ- हामी अब नयाँ दुनियाँको प्रिन्स बन्नेछौ । त्यस दुनियाँमा रहनेवाला सबैले आफूलाई मालिक नै भन्नेछन् नि । जसरी अहिले पनि

सबैले भन्छन्- मेरो देश । तिमी सम्भन्छौ- अहिले हामी संगममा खडा छौं, शिवालयमा जाँदैछौं, अब गयौं कि गयौं । हामी गएर शिवालयका मालिक बन्नेछौं । तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य नै यो हो । यथा राजा रानी तथा प्रजा, सबै शिवालयका मालिक बन्छन् । बाँकी राजधानीमा भिन्न-भिन्न पद त हुन्छन् नै । वहाँ मन्त्री त कोही हुँदैनन् । मन्त्री तब हुन्छन् जब पतित बन्छन् । लक्ष्मी-नारायण वा राम-सीताको मन्त्री सुनेका छैनौं होला किनकि उनी स्वयं सतोप्रधान पावन बुद्धिका हुन्छन् । फेरि जब पतित बन्छन् तब राजा-रानीले एउटा मन्त्री राख्छन् राय लिनको लागि । अहिले त हेर-अनेकानेक मन्त्री छन् ।

तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- यो धेरै मजाको खेल छ । खेल हमेसा मजाको नै हुन्छ । सुख पनि हुन्छ, दुःख पनि हुन्छ । यस बेहदको खेललाई तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ । यसमा रुने-कराउने कुरा नै छैन । भनाइ पनि छ- *बीती सो बीती* । बनी-बनाऊ बनिरहेको छ । यो नाटक तिम्रो बुद्धिमा छ । हामी यसका कलाकार हौं । हाम्रो ८४ जन्मको पार्ट एक्जुरेट अविनाशी छ । जसले जुन जन्ममा जुन एक्ट गर्दै आएका छन् त्यही गर्दै रहनेछन् । आजभन्दा ५ हजार वर्ष पहिले पनि तिमीलाई यही भन्नुभएको थियो- आफूलाई आत्मा सम्भ । गीतामा पनि यी नै अक्षर छन् । तिमी जान्दछौ- वास्तवमा आदि सनातन देवी-देवता धर्म जब स्थापना भएको थियो, बाबाले भन्नुभएको थियो- देहका सबै धर्मलाई छोडेर आफूलाई आत्मा सम्भ अनि बाबालाई याद गर । मनमनाभवको अर्थ त बाबाले राम्रोसँग सम्भाउनु भएको छ । भाषा पनि यही हो । यहाँ हेर कति धेरै भाषाहरू छन् । भाषाका लागि पनि कति हंगामा हुन्छ । भाषा विना त काम चलन सक्दैन । यस्ता-यस्ता भाषा सिकेर आउँछन् जसले गर्दा मातृभाषा (मदर लैंगवेज) नै खतम हुन्छ । जसले बढी भाषा सिक्छ उसलाई इनाम मिल्छ । जति धर्म, उति भाषा हुन्छन् । वहाँ त तिमी जान्दछौ आफ्नै राजाई हुनेछ । भाषा पनि एक हुनेछ । यहाँ त १०० माइलमा एक भाषा छ । वहाँ त एउटै भाषा हुन्छ । यी सबै कुरा बाबाले बसेर सम्भाउनुहुन्छ । त्यसैले उहाँ बाबालाई नै याद गरिराख । शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा सम्भाउनुहुन्छ । रथ त अवश्य चाहिन्छ नि । शिवबाबा हाम्रा बाबा हुनुहुन्छ । बाबाले भन्नुहुन्छ- मेरा त बेहदका बच्चाहरू छन् । बाबाले यिनीद्वारा पढाउनुहुन्छ नि । टिचरलाई कहाँ गला लगाउँछन् र । बाबा त तिमीलाई पढाउन आउनुभएको छ । राजयोग सिकाउनुहुन्छ भने टिचर हुनुभयो नि । तिमी विद्यार्थी हौ । विद्यार्थीहरूले टिचरलाई कहिल्यै अँगालो हाल्छन् र ? एक बाबाको बनेर फेरि अरूसँग दिल लगाउनु छैन ।

बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई राजयोग सिकाउन आएको छु नि । तिमी शरीरधारी, म अशरीरी माथि रहनेवाला । भन्दछौ- बाबा, पावन बनाउन आउनुहोस् । यसको मतलब तिमी पतित छौ नि ? फेरि मलाई कसरी गला लगाउन सक्छौ ? प्रतिज्ञा गरेर फेरि पतित बन्न पुग्छन् । जब एकदम पावन बन्नेछौ, पछि गएर फेरि यादमा पनि रहनेछौ, टिचरलाई, गुरुलाई, याद गरिरहनेछौ । अहिले त छि-छि बनेर गिर्न पुग्छन्, अझै सय गुना दण्ड पर्छ । यिनी त बीचमा दलालको रूपमा मिलेका छन्, उहाँलाई याद गर्नु छ । बाबाले भन्नुहुन्छ- म पनि उहाँको सबैभन्दा विशेष ठूलो बच्चा हुँ, फेरि पनि मैले कहाँ अँगालो हाल्न सक्छु र ! तिमी त यस शरीरद्वारा मिल्छौ । मैले उहाँलाई कसरी अँगालो हाल्ने ? बाबाले त भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू तिमी एक बाबालाई नै याद गर, प्यार गर । यादले शक्ति (पावर) धेरै मिल्छ । बाबा सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ । बाबाबाट नै तिमीलाई यति शक्ति मिल्छ । तिमी कति बलवान बन्छौ । तिम्रो राजधानीमा कसैले जित्न सक्दैन । रावण राज्य नै खतम हुन्छ । दुःख दिनेवाला कोही रहँदै-रहँदैन । त्यसलाई सुखधाम भनिन्छ । रावणले सारा विश्वमा सबैलाई दुःख दिन्छ । जनावरहरू पनि दुःखी हुन्छन् । वहाँ त जनावरहरू पनि आपसमा प्रेमले रहन्छन् । यहाँ त प्रेम नै छैन ।

तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- यो ड्रामा कसरी घुम्छ । यसको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य बाबाले नै सम्भाउनुहुन्छ । कसैले राम्रोसँग पढ्छन्, कसैले कम पढ्छन् । पढ्न त सबैले पढ्छन् नि । सारा दुनियाँले पनि पढ्छ अर्थात् बाबालाई याद गर्छ । बाबालाई याद गर्नु- यो पनि पढाइ हो नि । उहाँ बाबालाई सबैले याद गर्छन्, उहाँ सर्वको सद्गति दाता, सबैलाई सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ । भन्ने पनि गरिन्छ- आएर पावन बनाउनुहोस् । त्यसैले अवश्य पतित ठहरिए । उहाँ त आउनु नै हुन्छ विकारीहरूलाई निर्विकारी बनाउन । पुकार्ने पनि गरिन्छ- हे अल्लाह, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् । उहाँको धन्दा यही हो, त्यसैले बोलाउँछन् ।

तिम्रो भाषा पनि सही (करेक्ट) हुनुपर्छ । यिनहरूले भन्दछन्— अल्लाह, अनि उनीहरू भन्छन् गड । गड फादर पनि भन्छन् । पछि आउनेको बुद्धि अरुभन्दा राम्रो रहन्छ । त्यति दुःख भोग्दैनन् । अहिले तिमी सम्मुखमा बसेका छौ, के गछौ ? बाबालाई यस भृकुटीमा देख्छौ । बाबाले फेरि तिम्रो भृकुटीमा देख्नुहुन्छ । जसमा म प्रवेश गर्छु, उनलाई देख्न सक्छु ? यी त मेरो छेउ मै बसेका छन्, यो बडो सम्भन्धुपर्ने कुरा हो । म यिनको छेउमा बसेको छु । यिनले पनि सम्भन्छन्, मेरो छेउमा बाबा बस्नुभएको छ । तिमीले भन्नेछौ— हामीले सम्मुखमा दुवैलाई देख्छौ । बाबा र दादा दुवै आत्माहरूलाई देख्छौ । तिमीमा ज्ञान छ— बापदादा कसलाई भनिन्छ ? आत्मा सामुन्ने बसेको छ । भक्तिमार्गमा त आँखा बन्द गरेर सुन्छन् । पढाइ यस्तो कहाँ हुन्छ र । टिचरलाई त हेर्नुपर्छ नि । उहाँ त बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ त्यसैले सामुन्ने देख्नुपर्छ । सामुन्ने बस्नु तर आँखा बन्द हुन्, उँगिरहन्— यस्तो पढाई त हुँदैन । विद्यार्थीले टिचरलाई अवश्य देख्छन् । नत्रभने टिचरले भन्नेछ यो त उँगिरहन्छ । सायद यो त कुनै भाँग खाएर आएको छ । तिम्रो बुद्धिमा छ— बाबा यस तनमा हुनुहुन्छ । मैले बाबालाई देख्छु । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यो कुनै साधारण क्लास होइन, जहाँ आँखा बन्द गरेर बसे पनि हुन्छ । स्कूलमा कहिल्यै कसैले आँखा बन्द गरेर बस्छ र ? अरू सतसङ्गलाई स्कूल भनिदैन । गीता बसेर सुनाए पनि त्यसलाई स्कूल भनिदैन । ती कुनै बाबा होइनन् जसलाई देख्छन् । कोही-कोही शिवका भक्त छन् भने शिवलाई नै याद गर्छन्, कानले कथा सुनिरहन्छन् । शिवको भक्ति गर्नेले शिवलाई नै याद गर्नुपर्छ । कुनै पनि सतसङ्गमा प्रश्न-उत्तर आदि हुँदैन । यहाँ हुन्छ । यहाँ तिम्रो कमाई धेरै हुन्छ । कमाईमा कहिल्यै पनि हाई आउँदैन । धन मिल्छ, त्यसैले खुसी हुन्छ नि । हाई आउनु दुःखको निशानी हो । बिरामी भयो भने वा कंगाल बन्यो भने हाई आइरहन्छ । पैसा मिलिरह्यो भने कहिल्यै हाई आउँदैन । बाबा व्यापारी पनि थिए । राती पानी जहाज (स्टीमर) आउँदा जाग्नपर्थ्यो । कुनै कुनै महिलाहरू राती मात्रै किनमेलमा आउँछन् भने उनका लागि मात्र ढोका खुला रहन्छ । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— प्रदर्शनी आदिमा महिलाको लागि खास दिन राख्यौ भने धेरै आउनेछन् । पर्दाभित्र रहने पनि आउनेछन् । बुहारीहरू पर्दाभित्र रहन्छन् । मोटर गाडीमा पनि पर्दा रहन्छ । यहाँ त आत्माको कुरा छ । ज्ञान मिल्यो भने पर्दा पनि खुल्नेछ । सत्ययुगमा पर्दा आदि हुँदैन । यो त प्रवृत्ति मार्गको ज्ञान हो । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यो खेल बडो मजाको बनेको छ, यसमा सुख र दुःखको पार्ट निश्चित छ । यसैले रुने कराउने कुरा छैन । बुद्धिमा रहोस्— बनी-बनाई बन रही, जो बितिसक्यो, त्यसको चिन्तन गर्नु छैन ।
- २) यो साधारण क्लास होइन, यसमा आँखा बन्द गरेर बस्नु छैन । टिचरलाई सामुन्ने देख्नु छ । हाई आदि गर्नु छैन । हाई गर्नु दुःखको निशानी हो ।

वरदानः— ब्रह्मा बाबा समान लक्ष्यलाई लक्षणमा ल्याएर प्रत्यक्ष उदाहरण बन्ने सर्वको सहयोगी भव

जसरी ब्रह्माबाबाले स्वयंलाई निमित्त उदाहरण (एक्जाम्पल) बनाए, सदा यो लक्ष्य लक्षणमा ल्याए— जो ओटे सो अर्जुन, (जसले पहिला गर्छ उही अर्जुन हो) । यसैबाट नम्बरवन बने । यसै गरी बाबालाई अनुसरण (फलो फादर) गर । कर्मद्वारा सदा स्वयं जीवनमा गुणमूर्त बनेर, प्रत्यक्ष नमुना (स्याम्पल) बनेर अरूलाई सहज गुण धारण गर्न सहयोग देऊ— यसलाई भनिन्छ गुणदान । दानको अर्थ नै हो सहयोग दिनु । कोही पनि आत्माले अब सुन्नुको सट्टा प्रत्यक्ष प्रमाण देख्न चाहन्छ । त्यसैले पहिले स्वयंलाई गुणमूर्त बनाऊ ।

स्लोगनः— सर्वको निराशाको अन्धकारलाई दूर गर्ने नै ज्ञान दीपक हुन् ।